

1933 sb. z. a n. Podľa § 42 cit. zákona bol zrušený zák. čl. XLI:1914 a jeho predpisy boli nahradené predpismi zák. č. 108/1933 sb. z. a n. Skutková podstata prečinu podľa § 20 zák. čl. XLI:1914 môže byť podobená len § 2 zák. č. 108/1933. Podľa bodu 1 § 41 zák. č. 108/1933 ustanovenia jeho prvého a druhého oddielu — tedy §§ 1—22 — platia aj o trestných činoch spáchaných pred jeho účinnosťou, nakoľko sú vinníkov priaznivejšie než predpisy predoslého zákona. Ponevác čin obžalovaného nebol spáchaný tlačou, je možno kvalifikovať ho len podľa prvej vety § 2 zák. č. 108/1933, ktorá obsahuje miernejší trest než § 20 zák. čl. XLI:1914. Preto po účinnosti nového zákona o ochr. ctí je možno kvalifikovať čin obžalovaného len za priestupok podľa § 2 tohoto zákona. Priestupky stanovené zákonom o ochrane ctí však sa premlčajú za šesť mesiacov — podľa odst. 2 § 13 zák. č. 108/1933, lebo tento § je miernejší než pred tým platný § 106 tr. zák., podľa ktorého prečiny sa premlčali za 3 roky. Najvyšší súd tedy skúmal z úradnej povinnosti, či sa nepremičal priestupok, za ktorý treba kvalifikovať čin obžalovaného, a rieši túto otázku kladne. Zo spisov vysvitá toto: Vrchný súd nariadil vo veci doplnenie dokazovania dňa 2. septembra 1931. Ďalšie opatrenie učinil však len po uplynutí 6 mesiacov dňa 11. marca 1932. Podľa toho bez ohľadu na prípadné predoslé premlčanie nastal prípad uvedeny v § 108 tr. zák., že po prerušení premlčania započalo premlčanie zase, nebolo však za 6 mesiacov prerušené súd. nym opatrením smerujúcim proti obžalovanému. Je tu tedy ten dôvod vylučujúci trestnosť, že sa premlčala trestnosť činu obžalovaného. Rozsudok súdov nižších stolíc je tedy zmätočný podľa bodu 1 c) § 385 tr. p., na ktorý treba hľadať z povinnosti úradnej. Preto najvyšší súd pokračoval podľa odst. 1. § 33 tr. p. nov. a oslobodil obžalovaného od obžaloby.

Čís. 4785.

Výpočet škody podľa príslušných predpisů lesního zákona ke zjištění hodnoty ukradeného dříví odpovídá zásadě poslední vety § 173 tr. zák.

Pojmu »zahájený« po rozumu § 174 II d) tr. zák. neodpovídá záření, jež označuje jen hranice lesa nebo jen jaksi symbolicky dává na jeho vůli vlastníkovi vlastnictví své důrazně hájiti, nýbrž »zahájený« musí tvořiti skutečnou překážku pro pachatele odciziti z lesa lesní majetek, překážku, která se co do intenzity aspoň přibližuje uzavěře jiných předmětů.

Les oběhnaný příkopem je pokládati za »zahájený« ve smyslu § 174 II d) tr. zák. jen, tvoří-li příkop překážku onoho rázu.

Ustanovení § 174 II d) tr. zák. nevztahuje se na osoby, které se zdržují v zahájeném lese s dopuštěním vlastníka nebo správy lesa.

(Rozh. ze dne 21. září 1933, Zm I 283/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovaci vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného Václava Š-y do rozsudku kraj-

ského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 3. února 1932, jímž byli Václav Š. a Stanislav Š. uznáni vinnými zločinem krádeže podle § 171, 174 II a) a d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ohledně Václava Š-y v základě jeho zmateční stížnosti, ohledně Stanislava Š-y podle § 290 tr. ř. z moci úřední a věc vrátil témuž soudu nalézacím, by o ní znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Rozsudkem soudu své stolice byli obžalovaní Václav Š. a Stanislav Š. uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ 171, 174 II a) a d) tr. zák., spáchaným tím, že odejmuli v květnu 1931 v B. pro svůj užitek z držení a bez přivolení Josefa V-a ve společnosti jako spoluzloději cizí movité věci v úhrnné ceně 500 Kč převyšující, totiž 52 kmenů borovic v úhrnné ceně 900 Kč, a to ze zahájeného lesa.

Zmateční stížnosti obžalovaného Václava Š-y, napadající tento rozsudek v části týkající se stěžovatele číselně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5 a 10 tr. ř., nelze upřítí oprávněnost, pokud uplatňuje požsleze zmíněný důvod zmatečnosti. Stížnost namítá především právem, že rozsudek nezjišťuje skutečnosti, které by ospravedlňovaly podřadení krádeže, o níž tu jde, pod ustanovení § 174 II a) tr. zák. Rozsudek zaujímá podle obsahu rozhodovacích důvodů v tomto směru zřejmě stanovisko, že obžalovaní káceli, rozřezávali a ukládali na vůz borovice, o něž tu jde, »většinou společně«, že však někdy obžalovaný Stanislav Š. jel k poukazu obžalovaného Václava Š-y do onoho lesa sám, tam sám nějakou borovici porazil a rozřezal a ji pak sám domů odvezl, a zjišťuje, že obžalovaný Stanislav Š. vezl zejména dne 31. května 1931 sám ze zmíněného lesa část svrchu zmíněných borovic, a to 13 kusů. Dle toho není rozsudkem náležitě zjištěno, kolik z oněch 52 borovic odcizili oba obžalovaní ve společnosti jako spoluzloději, kolik borovic odcizil obžalovaný Stanislav Š. sám z návodu obžalovaného Václava Š-y a zda borovice, jež obžalovaní odcizili ve společnosti jako spoluzloději, měly dohromady cenu 500 Kč převyšující. V této souvislosti budíž vzhledem k vývodům stížnosti poznamenáno, že nalézací soud nepochybil, vzal-li za podklad zjištění ceny shora zmíněných předpisů vých lesních zákonů (cis. patentu ze dne 3. prosince 1852, čís. 520 ř. zák.), totiž podle § 72 tohoto zákona a podle přílohy D k tomuto zákonu (§ 2 čís. 2 této přílohy); neboť tento postup odpovídá zásadě poslední vety § 173 tr. zák., podle níž jest hodnota ukradené věci vypočítati nikoli podle užítka zlodějova, nýbrž podle škody okradeného. (Výnos víd. ministerstva spravedlnosti ze dne 6. listopadu 1854, čís. 20.250, 2266 Hye).

Pokud jde o podřadení oné krádeže pod ustanovení § 174 II d) tr. zák., je námítka stížnosti, že rozsudek nezjišťuje skutečnosti, které by ospravedlňovaly v souzeném případě použití tohoto ustanovení zákona, rovněž odůvodněna. Ze skutečnosti, že kvalifikace § 174 II d) tr. zák. je pojata mezi okolnosti činící krádež zločinem »z nebezpeč-

nější povahy činu» a že je v § 174 tr. zák. zařazena bezprostředně po krádeži věci uzamčených, vysvítá, že pojmu »zahájení« po rozumu § 174 II d) tr. zák. neodpovídá zařízení, jež označuje jen hranice lesa nebo jen jaksi symbolicky dává na jeho vlni vlastníkovu vlastnictví své důrazně hájiti, nýbrž že »zahájení« v § 174 II d) tr. zák. předpokládané musí tvořiti skutečnou překážku pro pachatele odciziti z lesa lesní majetek, překážku, která se co do intensity aspoň přibližuje uzávěře jiných předmětů (rozh. čís. 470 sb. nejv. s.). Rozsudek nezjišťuje však, zda les, o němž tu jde, je v tomto smyslu zahájen. Skutečnost rozsudkem v rozhodovacích důvodech zdůrazňovaná, že onen les jest označen mezníky, nenavěštuje podle své povahy nikterak tomu, že tu jde o zahájený les po rozumu § 174 II d) tr. zák. Zjišťuje-li dále rozsudek v tomto směru, že les, z něhož byly borovice ukradeny, jest obehnan příkopem, jest k tomu poznamenati, že les obehnaný příkopem je podle toho, co již uvedeno, pokládati za zahájený les ve smyslu § 174 II d) tr. zák. jen, tvoří-li příkop, jímž jest les obehnan, překážku rázu již naznačeného, a že rozsudek nezjišťuje, zda tu jde o příkop tvořící faktovou překážku. Stížnost má dále pravdu, pokud kromě toho namítá, že ustanovení § 174 II d) tr. zák. se nevztahuje na osoby, které se zdržují v zahájeném lese s dopuštěním vlastníka lesa nebo správy lesa (rozh. čís. 1476, 2040 sb. nejv. s.). Podle toho bylo by podřadění oné krádeže pod ustanovení § 174 II d) tr. zák. jen tenkrát ospravedlněno, kdyby bylo rozsudkem nejen zjištěno, že příkop, o němž rozsudek se zmiňuje, tvoří překážku naznačeného rázu, nýbrž též zjištěno, že obžalovaným nebyl v případech tu v úvahu přicházejících vstup do lesa vlastníkem nebo správou lesa ani výslovně ani mlčky povolen. Takového zjištění však rozsudek neobsahuje. Ze skutečnosti rozsudkem zjištěných, že obžalovaný Václav Š. koupil od správy lesa dříví, které se v lese nalézalo, a že krádeže, o něž tu jde, byly páčány při odvážení onoho kuppeného dříví z lesa obžalovanými, pokud se týče obžalovaným Stanislavem Š-ou, mohlo by býti naopak dovozováno, že obžalovaný neb alespoň obžalovanému Václavu Š-ovi byl v případech v úvahu přicházejících vstup do lesa správou lesa povolen alespoň mlčky (za účelem odvezení kuppeného dříví).

Čís. 4786.

Vymůže-li si pachatel na svojom veriteľovi predĺženie úveru nepravdivým tvrdením, že zmenku, ktorú odovzdáva na zaokrytie dlhu, vlastnoručne podpísala jeho majetná manželka, hoci ju podpísal miesto nej len on sam, sú dané všetky náležitosti skutkovej podstaty podvodu podľa § 379 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 21. septembra 1933, Zm IV 240/33.)

Najvyšší súd následkom zmatečnej sťažnosti obžalovaného na základe odst. I § 35 tr. p. nov. zrušil rozsudky oboch súdov nižšieho stupňa, nakoľko obžalovaný bol uznaný vinným na miesto zločinu

z prečinu podvodu podľa § 50 tr. zák. nov. a § 380 tr. zák., spáchaného na škodu E. F. zmenkou znejúcou na 5.400 Kč, a nakoľko pre tento čin bol potrestaný; dotyčne tohoto činu nariadil nové pokračovanie a tým poveril krajský súd v U.

D o v o d y:

Proti rozsudku vrchného súdu podal obžalovaný zmatečnú sťažnosť na základe bodov 1 a), 2 § 385 tr. p. V smysle bodu 1. a) § 385 tr. p. za dôvod zmatečnosti uplatňuje sťažovateľ, že vrchný súd mylne uznal ho za vinného, lebo vraj: 1. nemal úmyslu úskočne zmýliť E. F. tým nepravdivým tvrdením, že zmenku podpísala jeho manželka, lebo neznal novú, od predošlého zmenčného zákona sa odchylujúci predpis § 102 zmenčného zákona zo dňa 13. decembra 1927 č. 1/1928 sb. z. a n., podľa ktorého neplatné sú zmenkové prehlásenia podpisom mena osoby zastúpenej, účineným osobou inou, a podľa ktorého zmocnenie k podpisu zmenky musí byť dané písomne atď.; 2. horeuvedeným jednoduchoým tvrdením, — o nepravdivosti ktorého poškodený ľahko sa mohol presvedčiť dotazom na manželku obžalovaného — nezmylil E. F. poškodeného; 3. nemal úmyslu zadovážiť si neoprávnený ošoh; 4. nepôsobil škodu. Námietky sťažovateľa uvedené pod 1—3 sú bezzákladné. Keby obžalovaný bol býval toho názoru, že môže podpísať zmenku na základe ústnej plnej moci svojej manželky, nebol by mal dôvod falošne tvrdiť pred poškodeným, že zmenku podpísala jeho manželka vlastnoručne. Bez ohľadu na predpis nového zmenkového zákona mohol mať obžalovaný vedomosť o tom, že nemôže podpísať meno svojej manželky, lebo už podľa bodu b) § 23 zák. čl. VII:1886 mohla manželka zmocniť manžela k podpisu zmenky jej menom len verejnou listinou. Falošné tvrdenie obžalovaného mohlo mať teda len ten motív, že obžalovaný dobre vediac, že podpís jeho manželky na zmenke je neplatný, chcel zmýliť poškodeného, ktorý zrejme za vedomia obžalovaného preto kľádol váhu na vlastnoručný podpis manželky obžalovaného, lebo vedel, že obžalovaný previedol svoj majetok na svoju manželku. Obžalovaný teda jednal nie len úmyselne, avšak aj úskočne, keď svojím falošným tvrdením, — zneužívajúc dôvery poškodeného — vymohol si predĺženie úveru, ktorý mu poskytnul poškodený. Ponevadž predĺženie úveru znamenalo majetkový prospech pre obžalovaného, jednal aj tým cieľom, aby si opatril bezprávnym majetkovým prospechom. Čo sa však týče námietky obžalovaného, že nespôsobil škodu, aj táto je bezzákladná, lebo poškodený, uvedený v omyl, podal žalobu proti manželke obžalovaného a mohol mať škodu následkom toho, že spor prehral a mal znášať útraty. Tohoto výsledku sporu si musel byť ve-domý aj obžalovaný. Úmysel obžalovaného tedy nesmeroval výlučne ku spáchaniu prečinu podľa § 384 tr. zák., avšak ku spáchaniu zločinu alebo prečinu podľa § 50 tr. z. nov. a § 380 tr. zák. Vrchný súd však nezistil, že v akej sume utrpel poškodený škodu následkom toho, že prehral spor proti manželke obžalovaného a musel znášať útraty. Najvyšší